

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

FEBRUAR 1992

28. årg.

Herren vår rettferdighet!

«Hvem blant dere frykter Herren og hører hans tjeners røst! Når han vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud!» Jes. 50, 10.

Her møter vi en formaning, oppfordring, til *de troende*. De som frykter Herren og hører på Hans tjeners røst. Når du vandrer i mørke og intet lys skinner for deg, så skal du likevel få sette din lit til Herrens navn og stole på din Gud!

Det er godt når Herrens ord kommer til oss slik. Formaningen er da en tilskyndelse til å fly til Herren *tross alt*.

Men ennå har vi ikke sett det *evangelium* dette verset hos Jesaja inneholder. Det ser vi først når Herrens Ånd får kaste lys over det, og vi får se at det først og fremst vitner om *Jesus!*

Når Han (Jesus) vandret i mørke og intet lys skinte for Ham (dette måtte også Han prøves i), da satte

Han sin lit til Herrens navn og stolte på sin Gud. Det er *denne* du skal få ta din tilflukt til, Han som oppfylte *all* rettferdighet for deg. Mt. 3, 15. Begynner ikke da lyset å demre der inne? Det *er* noe å ta sin tilflukt til! Det *er* noe å skjule seg i! *Dette* lyset, *ordets* lys, er det som skal bringe deg til samfunn med Gud, og evig liv. Paulus taler om *troens* lydigheit, som virkes *ved evangeliet*.

Det er bare *ett vis* å bli kristen på, og det er ved å få all forlatelse, all tilgivelse, all nåde! Det er bare *ett vis* å komme til å elske Gud på, og det er den samme vei! Det var nok ikke den vei du naturlig hadde tenkt deg, men det er Veien!

Einar Kristoffersen

Bekymre deg ikke!

Se på himmelens fugler: De sår ikke og høster ikke og samler ikke i lader, men eders himmelske Fader før dem. Er ikke I meget mer enn de? Mat. 6, 26.

Fuglene arbeider slett ikke, og likevel blir de ernært. Skam dere da over at fuglene er frommere og mere troende enn dere. De er muntre og synger med glede, skjønt de ikke vet hvor de skal ta føden fra.

Når vi ser fuglene flyr der for vårt øye, har vi grunn til å skamme oss. Vi burde ta hatten av for en fugl å si:

Jeg må bekjenne at jeg ikke kan den kunsten som du kan. Du sover natten over i ditt rede uten næringssorg. Om morgenen flyr du ut igjen, og med godt mot setter du deg på en kvist, synger, lover og takker Gud. Deretter søker du ditt korn og finner det. Og jeg, gamle narr, har ennå ikke lært denne kunsten av deg, skjønt jeg har meget større årsak til det.

Luther, av boka: Predikener

Narren og lorden

En engelsk lord hadde i sitt palass til sin egen og sine gjesters fornøielse en gjøgler eller narr, som fint folk i tidligere tider pleide å ha. Denne lord rakte en dag en kjepp til narren med de ord at han skulde beholde den til han traff på en større dære enn ham selv. Hvis han gjorde det, skulde han overlate kjeppen til ham. Ikke lenge efter blev lorden meget syk. Narren gikk da inn til sin herre for å tale med ham.

«Hvor skal Eders Nåde reise hen?» spurte narren. «Jeg skal ut på en lang reise,» sa lorden. «Og når

kommer Eders nåde tilbake? Om en måned?» «Nei,» svarte husbonden. «Om et år?» «Nei!» «Når da? Aldri?» «Aldri!» «Og hvilke forbedelser har Eders Nåde gjort for at det skal være klart ved fremkomsten til målet?» «Ikke noen!» «Reiser Eders Nåde virkelig bort for alltid,» sa narren, «uten å ha gjort noen forbedelser for reisen? Se her, ta min kjepp, for jeg skulde aldri ha gjort mig skyldig i en sådan dårskap!»

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»)

Et personlig vitnesbyrd om dåpen

Mel.: Som den gyldne sol frembryter

*Jesus takk for dåpens gave
Synlig tegn med troens ord.
Løftets ord fra Edens have,
åpenbart for den som tror.
Kvinnens sed, Guds offerlam,
jeg i deg min frelsermann
all min synd til døden sonet
og stod opp rettferdig kronet.*

*Dåpens tegn for troen maler
frelsens ark i vredens vann.
Hellig ånd til hjertet taler
om min synd og frelsermann.
Det har Gud ved dåpen sagt
at for meg er alt fullbragt.
Nådens pakt han aldri sviker,
fra sitt løfte aldri viker.*

*Gud i dåpen åpenbarer
Kristus, troens ene grunn.
Satan legger skjulte snarer
sier frelst ved dåpens stund.
Men det farlig sandgrunn er.
Troens barn på Kristus ser.
Du min tilflukt gjør meg verdig,
kledd i deg står jeg rettferdig.*

*Bønn og bibel, dåp og nattverd
på Guds bud jeg selv formår.
Men med denne gode adferd
jeg i dommen ei består.
Det er selvbedrag å si
jeg er døpt og derfor fri
Ved Guds ånd fortapt jeg iler
til min fresler. Der jeg hviler.*

*Abraham sin tro ei grunner
på omskjærelse og dåp.
Men hans tro oss Gud forkynner
som den levende med håp.
Derfor må jeg bygge på
klart Guds ord som skal bestå.
Prøve der de andre røster
som vil være sjeletrøster.*

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender
eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre,
såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring
blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

Kristoffer Høie

Bekken fra helligdommen

(Esek. 46, 19-24 og 47, 1-12) *Av Ole Rolfsnes*

For at det ikke skal ta alt for stor plass, vil jeg be leserne ta frem sin Bibel og lese ordet som er vist til ovenfor.

Det har vært et av mine store problem, hvorfor det er så stor forskjell på de som kaller seg troende, og på samme måte når det gjelder forkynnelsen. Bibelen gir oss mange vink om disse forhold, og her vil jeg gjøre et forsøk på å vise til noen av dem, for at det kan hjelpe noen til å se.

Først leser vi at han tok meg ved hånden og førte meg omkring i helligdommen. Han viste profeten at ut fra helligdommen rant det en bekk. Har dette hendt noen av oss? Ja, Gud være takk, mange av oss ble som ganske unge tatt ved hånden og vist omkring. Vi lærte å be og fikk høre om Gud og om Jesus. På skolen lærte vi grundig bibelhistorie og forklaringen. Vi ble med andre ord ført omkring i helligdommen. Hva det har hatt å bety for oss, vil vi sent forstå. Det skjønner vi litt av når vi hører hva de lærer på skolen i dag, og vet om de mange hjem der de aldri får høre det, eller de mange som leser om slike ting og har liten og ingen kunnskap om Gud og evangeliet.

Men den som får kunnskap om

disse ting, for ham er det den beste kunnskap et menneske kan få. Det finnes nok noen som har fått stor kunnskap, som har gått bibelskole eller andre skoler, hvor de fikk lære mye bibelkunnskap.

Men der står en liten setning i vers to: – «Han førte dem ut forbi». Det viser at han er ikke fornøyd med bare lærdom. Han vil gi oss erfaring av det vi har lært, og da må vi føres ut forbi lærdommen.

Hva skjer så? Jo, den floden som vi har sett og lært om, den som kommer ut fra helligdommen, den har vi ikke hatt erfaring om, eller kjennskap til dens påvirkning og kraft. Først når vi blir ført ut i bekken til anklene, er vi kommet i kontakt med bekken. Det vil si at vi får en liten berøring av Guds Ånd, og den kraft som utgår fra det vi har lært. Men om et menneske har stor kunnskap og erfaring til Åndens påvirkning, så er han ikke dermed frelst. Det viser følgende: Han tok han med seg ut i bekken til knærne, og siden til lenderne. Dette viser at påvirkningen blir sterkere og sterkere, inntil det blir vanskelig å stå imot. Dette er det kritiske punkt, som enhver frelst synder kjenner til. Da må alt vårt bort og det blir som å stå i fossen og

kjenne dens kraft, og se i øynene at mister jeg bunnen er det døden.

Men mister vi fotfestet i oss selv, og egen kraft og motstand tar ende, da får vi oppleve hva det vil si å bli frelst. Da inntreer det vi kaller Guds fred, for da er vi omsluttet av vannet, som er et bilde på Guds nåde. Du som trodde at dette blei døden, du får se at dette er livet i Guds nåde. Nåden dekker deg og bærer deg, du blir som fisken i vannet, dette blir ditt liv. Du undres bare, er dette å bli frelst? Du har jo ingen ting gjort, ser bare at det er Guds gjerning.

Så blir spørsmålet: Hvor står du min leser? En av disse stadier er din, enten i huset, til anklene, knærne eller lendene, eller du har kjennskap til hva det vil si å hvile i nåden.

I vers seks står det: «*Har du sett det menneskesønn?*» og han førte meg tilbake langs bekkens bredd.» Dette viser at det var mer å se. På bekkens bredd sto det mange trær. Det er vel bilde på en frelst synder, for i Jeremias 17, 8 står det at han skal bli som et tre plantet ved vann og som skyter sine røtter ut til en bekk, som ikke sørger i tørkeår, og som ikke holder opp med å bære frukt. Det henvises også til Esek. 47, 12.

Det viser at på denne plass må et frelst menneske stå, om han skal bære frukt og vokse i helliggjørelse. Bare der er nåden virksom til et hellig liv, da kraften utgår fra Hellig-

dommen og gir den enkelte vekstmulighet og til å bære frukt, uten noe strev fra vår side. Vi bare tar imot fra bekken.

Her må vi nøye merke oss at det er forskjell på gode gjerninger og frukt. Det finnes mange som lever under loven eller under Guds påvirkende nåde, som har mange gode gjerninger, uten at de bærer Åndens frukt. Ja, enkelte tror at de er frelst, siden de kjenner seg påvirket av Ånden. Men dette ord skulle vise at det er farlig å stoppe der. For den som er kommet helt ut i bekken blir påvirkningen en helt annen. Da er vi helt omsluttet av vannet eller nåden, og lever fritt som fisken i vannet. Liksom vi ser at treet ved bekken får sin kraft fra floden, som siger inn til roten så stille og ubemerket at vi kan intet merke.

Derimot vil vi få merke en annen påvirkning, nemlig Satans påvirkning, for at treet ikke skal bære frukt. Dette kan også ofte skje så fint at det er vanskelig å skille mellom Åndens påvirkning og Satans påvirkning. Her kan bare Helligånden, og den som har fått nådegave til å kjenne åndene, komme oss til hjelp. Måtte så også dette stykke få bli noen til hjelp.

Hvis Jesus kom?

Jeg kunne ha god lyst til å spørre: Hvis Jesus kom til ditt hjem for å bli en dag eller to – hvis Han kom – ganske uventet, og banket på, hva ville du da gjøre?

Du ville gi Ham det beste værelset og servere den lekreste mat. Utallige ganger ville du si at du er usigelig glad for dette uventede besøk, en opplevelse uten like.

Men om du fra vinduet ditt så Ham komme – ville du da møte Ham med åpne armer og by den himmelske gjest velkommen? Eller måtte Han vente ved den lukkede døren inntil du fikk tid til å lukke opp? Du måtte kanskje få på deg andre klær, få ryddet opp i stuen, fjerne noen kulørte blader, og legge Bibelen på deres plass.

Der var kanskje andre ting du ville gjøre: Lukke for fjernsyn, slå av radio, og håpe Han ikke hørte hvilket program du lyttet til. Fra pianoets notestativ ville du fjerne noen verdslige sanger, og få satt salmeboken fram.

Kunne Jesus gå rett inn hvis Han kom til hjemmet ditt i dag? Ville Han bli mottatt med et åpent og ærlig sinn, eller var der ting du måtte forandre før du ønsket Ham velkommen inn? Ville du bite deg selv i leppen for det siste uoverlagte ord?

Hvis Jesus ble en dag eller to hos deg: Ville du da gjøre de samme ting som du ellers gjør – og gjøre dem på samme måte? Ville dagliglivet fortsette nøyaktig som før? Ville familiens samtale være som den ellers er? Ville det falle naturlig å be når dere går til bords? Ville du synge de samme sangene og lese de samme bøkene, og tydelig la Jesus forstå hvilken føde du får for din sjel?

Ville du ta Jesus med deg der du hadde planlagt å gå? Eller ville du forandre planene dine bare for en dag eller to? Ville du gjerne Han skulle møte dine venner, eller ville du håpe de skulle holde seg borte så lenge Hans besøk stod på?

Ønsker du Han skal bli hos deg i lengere tid eller vil du puste lettet ut når besøket er forbi?

Ja, jeg kunne ha god lyst til å spørre: «Hvis Jesus kom hjem til deg i dag, hvis Han kom helt uventet, hva ville du gjøre?»

«La oss ferdes sømmelig, som om dagen –» Rom. 13, 13a.

Louis Blanchard

Søk først Guds rike og *Hans* rettferdighet!

«1. Jeg sier sannhet i Kristus, jeg lyver ikke – min samvittighet vitner med meg i Den Hellige ånd, 2. at jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte. 3. For jeg skulle ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødres skyld, mine frender etter kjødet. 4. De er jo israelitter. Dem tilhører barnekåret og herligheten og pakterne og lovgivningen og gudstjenesten og løftene. 5. Dem tilhører fedrene, og fra dem er Kristus kommet etter kjødet, Han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet.

Amen. Rom. 9, 1-5.

Jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte, skriver apostelen. Og dette var ikke tilgjorte saker. v1.

Og dette bar han på for sitt folk Israels skyld. Om dem står det her v4-5. Jamen, dette er jo et velsignet folk! Fremfor noe annet folk på jorden! De er jo opphøyd til himmelen! Skulle det være noen grunn til stor sorg og stadig nød for apostelen? Det måtte vel heller være tvertimot!

Svaret gir han ganske klart i neste kap. v3: «Da de ikke kjente Guds rettferdighet, men søkte å grunnlegge sin egen rettferdighet, gav de seg ikke inn under Guds rettferdighet.» Det var noe de ikke kjente, *Guds rettferdighet*.

Alle de gaver som var gitt dem, all velsignelse og all verdighet for Gud; de så ikke at dette var gitt dem i en person, Messias, Jesus! Den rettferdighet de trengte til for Gud, det var *Guds* rettferdighet, og den var gitt dem i denne person. «For Kristus er lovens endemål, til rett-

ferdighet for hver den som tror.» kap. 10, v4.

Dette kjente de ikke til, og gav seg ikke inn under det, men søkte i stedet å grunne sin *egen* rettferdighet med loven som rettesnor, og egne gjerninger som de selv fant på. Og *med dette* så forkastet de den rettferdighet som er av Gud, og som er en gave som allerede er gitt! Det er *Jesus*!

Denne Israels velsignelse, den er nå også blitt hedningene til del, vitner ordet. Sitter det noen slike «israelitter» og leser dette, mon tro? Som har fått *alt*, men ikke har fått ta imot det, fordi de er for opptatt med å grunne sin egen rettferdighet!

Når jeg bare gjør visse gjerninger som er «kristelige» og tror på Jesus som best jeg kan i tillegg, så har vel Gud fått det Han krever av oss? Resten av livet står vel til min disposisjon? Hva slags tro er det? Og hva slags *kjærlighet*?

V2. Her skal du ikke tenke på Paulus først og fremst, for han had-

de bare fått del i noe høyere. Det var *Guds* og *Jesu* sorg og nød han hadde fått del i. Du må ikke tenke at Paulus, et syndig menneske, sto over Herren her. v3. Det var jo nettopp det som skjedde med Jesus, og som Han hadde valgt av egen fri vilje, Han ble forbannet bort fra Gud *for vår skyld*.

Han gråt over Jerusalem, og Han har grått over slike «israelitter» til alle tider. Han ville så gjerne samle dem under sine vinger, *sin rettferdighet*, men de ville ikke. Tenk *Guds rettferdighet* i gave, og så velge å grunne sin egen!

Men derfor står det også om de som har tatt sin tilflukt til Jesus: «Hvem vil anklage Guds utvalgte?» Hvem kan? Når ikke engang Den Hellige Gud finner noe å utsette på dem, men finner dem fullkomment rettferdige, hva vil da andre si? Hva sier du selv? Ser du på deg selv og anklager, og glemmer hva Herren har talt? Visst er det mye synd og skrøpelighet i livet vårt, som vi ikke skal slå oss til ro med, som bringer oss innfor Herren. En kan da tenke spesielt på disse ting vi blir til anstøt for andre mennesker ved. «Han er en kristen, og se hvordan han er!» Har du noengang måttet gråte over deg selv av den grunn? Hvis ikke, så må din erkjennelse være grunn! Men ikke noe av dette rokker ved det som er gitt oss i Jesus, innfor

Gud. Det er her det virkelig alvorlige fall skjer, når en p.g.a. sin egen synd begynner å mistvile på Herren. Er det nå så sikkert at Han fremdeles er meg nådig? Og dermed så er du på vei ut av «Paradiset» igjen, bort fra Herren, ut i *mørket*. For hvis *det* virkelig var tilfelle, at det ikke lenger var forlatelse hos Gud, da var det jo bare evig mørke og natt igjen.

Det du og jeg trenger til å fatte her, det er at det er *Guds forlatelse av synd*, som er vår frelse. Og da ikke en gang, men *en gang for alle!* Han har ikke satt noen grense når det gjelder den sak. Da kunne du og jeg bruke et mål og si: «Så stor er Guds nåde!» Derfor bruker Skriften bilder av en slik art at de nettopp skal innprente oss at den er *umålelig*. «Så høy som himmelen er over jorden,» «så langt som øst er fra vest —» tilgi sytti ganger sju ganger den samme dag osv.

Her var tale om en rettferdighet de ikke gav seg inn under. Får du noe i gave som du har mer enn nok av fra før, så setter du også lite pris på den. Men er det noe du virkelig trenger til, så setter du også stor pris på det.

Hvorfor satte de så liten pris på Guds rettferdighet? Det er på sett og vis samme sak. De hadde *egen* rettferdighet å håpe på! De var slett ikke fornøyd med den, slik at de så seg som fullkomne. Å nei, da har vi

ikke forstått saken rett, og da kan vi så snart komme til å vise det ifra oss på et galt grunnlag. Disse gale fari-seere og skriftlærde som trodde de var *fullkomne!* Slik er jo ikke vi! Men nei, det var ennå ting de var misfornøyde med, men *de søkte å grunne*. De *arbeidet på* å bli stadig bedre, og så var de fornøyd *så langt de var kommet!* Kanskje det da rykker oss nærmere inn på livet? Slik kan vi også se det i dag. Jeg har fast andaktsstund, bønnestund, fast gang i kirke eller bedehus og deltar aktivt kanskje. Jeg har sluttet med og overvunnet dette og hint jeg så som galt osv. Jeg er langt fra fornøyd med meg selv, men jeg er fornøyd *så langt jeg har kommet!* Så langt er alt vel! Men selvfølgelig, det er ennå et langt stykke frem, men jeg arbeider nå med det, og ved Herrens hjelp håper jeg å nå det. Og så er det dette velsignede med det da, at når Herren ser mitt ønske og min vilje, så tilgir Han meg det som ennå mangler. Hva er dette for noe? Det er det samme som gav apostelen *en stor sorg* og *en stadig nød* i hjertet. For, da de ikke kjente Guds rettferdighet, men søkte å grunnlegge sin egen rettferdighet, gav de seg ikke inn under Guds rettferdighet. De hadde aldri blitt virkelige syndere for Gud! *Fortapte* syndere! Slik at du må gråte over deg selv for all den falskhet, svik og hykleri overfor

Herren du ser. Og så vil det heller ikke bli *bedre!* Det finnes ingen fremgang å spore, men heller tvertimot, synden synes å vokse og tilta dess mer du forsøker å legge den av. Enda dine beste gjerninger ser du gjennomsyret av dette sinn som ikke er etter Gud. Så må du være viss på at du er fordømt, og at du hører avgrunnen til med alt ditt. Et *dødens* barn!

Du, får du da tro, ja; da er det først blitt *nåde!* Og som Luther sier så greit: «Det er ikke evangeliets oppgave å skape *fromme* mennesker, men å skape *kristne*.»

I profeten Jeremia står det skrevet: «Kan en etiopier skifte hud, eller en leopard sine flekker? Da kan også dere gjøre godt, dere som er vant til å gjøre ondt.» Jer. 13, 23. I den danske oversettelse står det; «I mestre i ondt.» Mestre i ondt! Hva folk kan det være tale om her? Det kan da vel ikke være tale om deg? *Mester i ondt!* Du får tale med Herren om det! Og så får du spørre Ham hva Han vil ha av deg, så du kan gi Ham det? Da svarer ordet deg: «Gi meg kjærlighet, lydighet, renhet, hellige tanker, varme oppriktige bønner, tro, takknemlighet og ydmykhet av *hjertet*, og *alltid*. Still deg bakerst i køen overalt og ikke stikk deg frem, men slipp gjerne de andre foran deg, og gled deg over at det går dem så godt, som om det

skulle vært deg selv, og vær fornøyd med den plassen Herren har gitt deg uansett hva det innebærer.

Å ja, du skal få nok å arbeide med på denne veien, og det er bare *ett* alternativ til denne veien. Det er å slå sine øyne ned, erkjenne sannheten slik du ser den åpenbart utifra Guds ord, og uten noe mere snakk gi seg inn under *Guds rettferdighet*.

«På den smale vei til kilden, alt mitt eget dømt jeg så. Mine planer, mine ønsker for min fot i aske lå.»

Har du virkelig gjort det Gud krever av deg? Kan du stille deg frem og si: «Han har ikke noe mer å kreve?» Hvis du må svare nei på dette, da vil jeg spørre deg: «Hvor har du da skjult deg for hans vrede og dom? For du er jo en lovbryster etter Guds ord, og ingen lovbryster forblir uten dom, selv om det dryger!

Johannes døperen ropte ut til dem som kom til ham av Israels *fromme*: «Hvem lærte dere å fly fra den kommende vredesdom?» Merk deg nøye spørsmålet! *Hvem?* Er det Den Helige Ånd, ja, da vet jeg hvor du har funnet skjul, og da gleder Guds hjerter seg over deg, hvor skrøpelig du enn er i deg selv. Men har du skjult deg i din egen rettferdighet, da har Han en stor sorg og nød, for Han er nødt til en dag å felle sin rettferdige dom. Ja, den er allerede felt, og venter nå på sin fullbyrdelse. Og Han

skal vite å finne deg på den dag, slik du i virkeligheten er, hva du så har forsøkt å skjule deg i!

Men i motsetning til en slik forferdelig ende, sier Jesus: «Men da skal de rettferdige skinne som solen i sin Fars rike.» Mt. 13. 43. Som *solen!* Den kan du ikke engang se direkte på med de øyne du nå har. Det er tale om *Guds rettferdighet*, og den kan vi ikke fatte her og nå, men i den står du kledt, du som ikke vet deg noe annet til frelse enn Jesus. Begynn å regne med det! Begynn å regne som Herren, da er du på trygg grunn! Ja, men jeg er så svart og urein, mer enn jeg noengang hadde trodd på forhånd. Ja, men tror du din synd overgår Guds rettferdighet? Den frelse Jesus vant til oss, den er nok til å rettferdiggjøre *hele* verden! Du og jeg, vi har en tendens til å ta oss selv så altfor høytidelig i dette. Synden skal vi ta alvorlig, for det *er* den, men vi skal aldri tenke at den overgår Guds nåde. I det øyeblikk er du på vandrings bort fra Herren p.g.a. *vantro*.

Vær frimodig, sa Jesus til dem som kom til Ham med sin synd. Sønn, datter, dine synder er deg forlatt, din tro har frelst deg! Hvilken tro? Den tro som har bragt deg til å søke Herrens nåde i Jesus Kristus, og det har jo nettopp sin grunn i åpenbaringen av din synds *art*. Den lar seg ikke legge av, og den er så

himmelropende stor, da den er *synd imot Gud*, at den ikke lar seg sone ved gaver, gjerninger eller urent blod!

Og så står det om Jesus, (Han som du har som din tilflukt,) i en

sang, helt i samsvar med Guds ord: «Å hellig håp! Å sanne, sikre løfte. Fra Ham som aldri skifter sinn og art!» S.B. 559 v3.

Einar Kristoffersen

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Ved troen på faderen sitt ord er vi arvinger. Trass i alle motlegg og ordfektinger skulle vi ikke la oss føre dit at vi tvilte på vitnesbyrdet om sannheten.

Vi kom til Muiden, og der skiftet vi hester. I vertshuset hang en tent lysekrone og kastet så vennlig lysstrålene sine over det store rommet.

«Kom hit!» ropte jeg utålmodig, «kom hit, hr. Sybrand! Striden mellom oss skal nå bli avgjort. Sannheten skal seire ved dette lyset.» Dermed dro jeg ham bort til midten av rommet, så vi sto under lampen.

«Ser De nå,» sa jeg, og holdt brevet i den venstre hånden, mens jeg med den høyre pekefingeren pekte på det vesle ordet «som». Ser De nå at det står «som» og ikke «son»?

«Unnskyld,» sa han, «men jeg kan slett ikke være enig med deg. Dette er og blir en n og ikke en m.»

«Men kjære hr. Sybrand,» sa jeg utålmodig. «Kan De da ikke se at det er et mellomrom mellom «Deg» og

«som»? Her står jo således to adskilte enstavings- og ikke et tostavingsord.»

«Bli ikke sint på meg, vennen min, men jeg kan ikke se det slik.»

«Da er De visselig blind, hr. Sybrand!»

«Og du ser perfekt?» svarte han kvasst.

«Ja det gjør jeg, jeg vet jeg har to gode øyne i hodet.»

«Det kan hende jeg er blind,» svarte han. «Men kanskje er det en feil med lyset. Jeg skal skru opp lampen litt.»

Han gjordet det og tok brevet. Så holdt han det kloss opp til øynene sine, la pekefingeren på det omstridte ordet og sto slik og stirret på det en stund. Endelig ga han meg brevet og sa: «Jeg kan sannelig ikke på noen måte godta lesemåten din.» Undrende tok jeg brevet og ville ennå en gang

se etter. Men au! Det var en stor oljeflekk nettopp på det viktige stedet, så nå var det blitt helt uleselig. «Ja, dette var fint, » sa jeg, og kastet i vrede brevet i ovnen. «Hva skal jeg nå med noe brev, ikke engang sola kunne nå mer føre sannheten for en dag!»

«Jeg håper at du ikke taper arven, om du har ødelagt brevet,» sa han litt spottende.

«Det har ingenting å si,» svarte jeg, «arven kommer ikke brevet ved. For den grunner seg på testamentet etter min tante. Det er godkjent å være gyldig.»

«Tror du da ikke du trenger brevet i Deventer, når du skal bevise at du er arvingen?»

«Slett ikke! Jeg ble ikke arving ved brevet, fordi jeg var arvingen. Jeg var alt arving før brevet ble skrevet.»

«Hva tjente så brevet til?»

«Selvsagt til å gi meg melding om at en stor arv lå og ventet på meg, for det kjente jeg ikke noe til. I Deventer var jeg alt arving, mens jeg i Amsterdam slet meg gjennom dagene i stor armod. Ja, jeg hadde vel ennå sittet der og sukket over min sørgelige stilling, om ikke min far hadde sendt meg det glade budskapet.»

«Du var altså ikke arving da du fikk brevet?!»

«Ikke i mine egne øyne, men vel i far mins.»

«Men når trodde du deg da å være arving selv?»

«Så snart jeg hadde lest brevet og forstått innholdet i det.»

«Da du først før igjennom brevet, visste du knapt hva du leste, har du fortalt meg.»

«Det var ikke så rart, jeg kunne nesten ikke tro mine egne øyne. Men så leste jeg det gjennom gang på gang, og overbeviste meg om at det var slik og ikke annerledes; og da jeg i tillegg hadde overbevist meg om at min far selv ga meg trygghet om arven, ble jeg så grenseløst glad.»

«Det kan jeg godt skjønne, men hvordan har du da egentlig blitt den glade arvingen?»

«Ved troen på min fars ord.»

«Ja, slik er det, vennen min,» sa hr. Sybrand alvorlig og tok hånden min, «ved troen på din fars ord, og nettopp derfor har du med så stor iver forsvart ordet og bokstaven imot meg. Alt sammen hvilte på det, vet du. Hele arven, reisen din og lykken din sto og falt med ordet, som du har forsvart. Likevel har du noe å lære av dette...»

«Og det er...?»

«Jo, på ordet og bokstaven grunner alt seg for deg, fordi du tror. Men trass dette kan du aldri med ord og bokstaver føre noen vantroende til din tro, så lenge hans hjerte kjemper mot å tro. I virkeligheten er alle som ikke har en varm interesse for det det er skrevet om, likesæl for Skriften. Et slikt menneske tar den første, raske gjennomlesningen og den mest urimelige tydningen for sannhet, og er

umulig å få på andre tanker. Likevel vil jeg ikke være vantro lenger, men av hele mitt hjerte ønske deg til lykke med arven din. Da jeg i går fikk tidende om hva tanten din hadde gjort mot deg, var jeg storlig glad på dine vegne.»

«Hva for noe? Visste De det alt i går, jeg fant Dem jo ikke hjemme. Hvem har...?»

«Far din, forstår du. Han har også

bedt meg om snarest mulig å komme. For tanten din har utpekt meg og din far til eksekutører i boet.»

Nå ropte det i døren: Hallo, damer og herrer! Tiden er inne til å fortsette reisen. I en fart betalte vi maten, tok hatt og paraply, og litt etter satt vi atter i vognen som rullet videre etter veien.

(Forts. neste nr.)

Nådelivets vekst

«Jeg er vintræet, I er grenene,» sa Jesus. «Ligesom grenen ikke kan bære frukt af sig selv, men kun, hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig. Skilt fra mig kan I slet intet gøre.» Joh. 15. Alt godt skal udgå fra *ham* og være afhængigt af vor *forbliven* i *ham*. Derfor hedder det også: I skal *vokse* og ikke: I skal *gøre*. Dermed er sagt, at den sande helliggørelse ikke er et *arbeide*, men må flyde frit af troens forening med Kristus, ligesom frugterne vokser fram på et træ. Deraf udtrykket: «*Åndens frugt*». Intet af, hvad der kan gøres af tvang for buds og befalings skyld og således er *lov-gjerninger*, kan behage Gud. Han elsker kun den glade tros og kærligheds frugt – det, der er et værk af ham selv.

Netop det er den sande helliggørelses hemmelighed, at den er et *Kristi værk* i os, og at den *vokser* – vokser af troens forening med ham – hvorfor vi blot skal forblive i troen og siden give agt på hans vink og lade os lede af ham. Da virker Helligånden selv vor tilvækst i nåden, men ad helt andre veje, end vi havde tænkt.

Når synd og Satan bliver ligesom helt sluppet løs på en kristen, så han sigtes som hvede og bringes til fald ligesom Peter, da har utvivlsomt forud en hovmodets ånd gjort ham opblæst, og nu må han lære atter at færdes i ydmyghed og Herrens frygt. Når en kristen, trods det at han vandrør med blikket fæstet på Jesus, alligevel gribes af afmagt, ikke kan bede, ikke kan elske, ikke finde glæde i Gud og ikke gå frem i det gode, da vil

Herren lære ham at ydmyge sig under Guds vældige hånd, *udbede sig alt af Gud* og virkelig se det som gaver fra ham. Da Paulus havde en «torn i kødet», en «Satans engel, som slog ham i ansigtet», og Herren ikke ville høre hans bøn om at slippe derfor, da fremmedes Paulus's tilvækst i nåden.

Sådan gør Herren det tit: fremmer vor vækst på en hårdhændet og for os ubegribelig måde. Selv bliver vi mere og mere svage og tilintetgjorte, men da bliver også Kristus mere og mere vort *alt*. Vi får lært det omsider, at det eneste, vi formår af os selv, er at syn- de, og at kærlighet, tro o.s.v. har vi

kun som gaver fra Gud. Det bliver en virkelighet for os, dette, at *Kristis* er vort liv, og at alt, hvad der er i os af godt, er *hans* verk.

Paulus for sit vedkommende ville end ikke driste sig til at tale om andet end det, Kristus havde virket *i* og *gen- nem* hans liv. (Rom. 15). Helst ville han rose sig af sin *magtesløshed*, for at *Kristi kraft* kunne tage bolig i ham – thi «når jeg er magtesløs, da er jeg sterk,» siger han.

*Fra C. O. Rosenius
«Helliggjørelsen og vor natur»*

«Åndssituasjonen er farlig»

Et intervju

— Det jeg ser som den største fare for de kristne forsamlingene i dag, er at religiøse mennesker uten gjenfødelse overtar mer og mer av styring og ledelse i indre og ytre misjonsarbeid. At de hel- liges samfunn blir erstattet med fellesskap og sosialt samvær, og at nådegavene undervuderer og frelsesvissheten forties. Det er også farlig når forkynnelse som skaper troen blir betraktet som dårskap, og at fokuseringen på spesiell nådegaver, som vi møter i karismatiske retninger, setter mennesket i sentrum.

Vi har stilt Reidar Linkjendal noen spørsmål om åndssituasjonen i endeti- den. Han er bosatt i Sannidal ved Kra- gerø, og er både forkynner og med- lem av landsstyret i Lekmanns- misjonen.

— Hva er tidsånden, og hvordan gjør den seg gjeldende?

— Alt som reiser seg i samfunnet, i politikk, kunst og media og som har som formål å avskaffe og bortforklare Guds hellighet og vrede og setter

menneskekjærligheten i sentrum. Forkynnelsen av en tolerant Gud. Forkjærligheten av Bibelens Jesus som sann Gud og sant menneske. Avvisning av at Guds hellige vrede rammet hans egen sønn for våre synders skyld. Fortier forsoningen og bruker ordet tilgivelse i dets sted. Rom. 1, 25 og 2. Tim. 3, 5. Bibelens budskap om en hellig Gud betraktes som predikanten er dømmesjuk.

— Går det i det hele tatt an for en troende å ikke bli prega av tidsånden?

— Nei! Denne sterke makt vil vi alle bli mer eller mindre smittet av, både den enkelte troende og hele kristenheten inntil Jesus kommer igjen for å hente sin brud, men får denne ånd overta og prege en troende, vil det føre til frafall, sier Reidar Linkjendal.

— Derfor advarer Guds ord oss gjennom formaninger til årvåkenhet mot frafall, åndelig søvn, selvsikkerhet og mot den ånd som er virksom i vantroens barn. Videre må den troende akte på tidens tegn og i daglig omvendelse og sinnets fornyelse ikke skikke seg lik med denne verden, sier han og legger til: — Jesus sier at det var djevelen som sådde klinten blant hveten, mens folket sov. Rom. 12, 1-2 og Matt. 13, 39.

— I Matt. 25 fortelles det om de 10 jomfruer. Alle sovna inn, men 5 av dem var allikevel rede da menneskesønnen kom. Hva var det ved disse 5

som gjorde at de var rede, på tross av at de også sov?

— De var rede fordi de hadde sitt liv i Jesus, og Åndens vitnesbyrd i sitt hjerte. Han åpenbarte seg for dem i ordet. De kjente hans røst. De kunne ikke leve uten Ham og dog allikevel sovnet. Men da anskriket lød: «Brudgommen kommer», da kjente de ham atter igjen. De var alltid rede til å møte ham. For dem kom han ikke som er tyv, men som en forløser.

— Hva vil være kristenflokkens situasjon like før Jesus gjenkomst?

— Den store mengden i kristenheten vil forsøke å likne verden så mye som mulig for å vinne den for kristendommen. De vil også forkaste ordet om korset som er det eneste middel til å vinne mennesker for Gud, sier Linkjendal.

— Selvsikkerhet, selvhjulpenhet og selvfølgelighet vil prege alle dårlige jomfruer. Det er to ord jeg har stanset for når jeg tenker på den dag da Gud selv skal dele flokken i to: Over de dårlige jomfruer lyder et forgyttes: Jeg kjenner dere ikke. Vik bort fra meg dere som gjorde urett. Matt. 25, 34. Over de kloke lyder et uforskyldt: «I velsignede, arv det riket som er beredt eder før verdens grunnvold ble lagt,» sier Reidar Linkjendal og fortsetter: — «Har du hørt den stille kallen dypt i sjel og sinn. Det er åndens røst som sier: Gå og lukk din frelser inn.»

Det er ennu rom!

Reiserute for forkynnerne våren 1992

Om Gud vil, så får følgende steder besøk av følgende forkynnere:

Lars Fossdal: Bygland, Sannidal, Oslo, Norheimsund, Tyssebotn, Matre, Bergen, Dalekvam, Randaberg, Håvik, Askim.

Einar Kristoffersen: Ø. Hedrum/Kodal, Dimmelsvik, Horneland, Vikebygd, Markabygda, Øysletta, Høylandet, Sørli, Bygland, Lonevåg.

Magnor Sandvær: Ferkingstad, Håvik, Randaberg, Hageberg, Varaldsøy, Bømlo, Brekke, Nærbø, Norheimsund, Tørvikbygd.

Godtfred Nygaard: Tørvikbygd, Sannidal.

Reidar Linkjendal: Tysvær, Elnesvågen, Randaberg.

Sven Berglund: Ø. Hedrum/Kodal.

Håvar Fjære: Askim, Randaberg.

«Vokt den Guds hjord som er hos dere, og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings skyld, men av villig hjerte, heller ikke som de som vil herske over sine menigheter, men således at dere blir mønster for hjorden; og når overhyrden åpenbares skal dere få ærens uvisnelige krans.» 1. Pet. 5, 2-4.

Dersom noen ønsker spesifisert reiserute med sted og tidspunkter for den enkelte forkynner, så ta kontakt med sekretæren. Åndskampen forkynnerne står i, er hard, derfor ville det være godt om noen i Åndens verden fulgte med vitnene fra plass til plass. Be om at en stor og virksom dør blir opplatt for Ordet.

Håvar Fjære, sekr. Adr.: Goksjøruta, 3200 Sandefjord. Tlf.: 034-10 831.

Sommerskolene

Det blir sommerskole følgende steder:

Solborg Folkehøgskole, 15.-19. juli. IML-Stølen, Oppdal, 6.-9. august.

Returadresse: Lov og Evangelium, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø – Trykk: Øystese Trykkeri a.s.
Vennligst gi eksp. beskjed i god tid ved adresseforandring.